

MOTTO: „Un geniu este, de plânge sau de râde , un gânditor care lasă o dâră de foc pe traiectoria lui cosmică, dând o lecție de construcție umanității.”

Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui George Călinescu despre Eminescu, consemnate în ianuarie 1965 în „Cronica Optimistului” din revista „Contemporanul”. Am așternut-o aici, convins că nevoia de modele, nu numai în viață dar și în artă este de o deosebită importanță. Având în vedere, opera scriitorului Gherasim Țic, cred că alegerea este potrivită. Prozator sensibil și delicat, simțindu-se ca făcând parte din respirația NATURII, vibrând alături de lumea din jurul său, contrariat sau cu entuziasm, scriitorul GHERASIM ȚIC, suflet tânăr și însuflețit de multiple speranțe, își manifestă crezul său într-o lume mai bună, mai senină. Sfios în fața lumii tumultuoase, decepționat de realitatea brutală, rămâne credincios întru rădăcinile neamului său străvechi și de neclintit.

Văzută pictural, NATURA, în proza sa, înrâurită de lirism interior, notă certă de profundă sensibilitate, își dezvăluie splendorile, captivânduși, astfel cititorii. Surprindem în proza scurtă ca și în romanele sale, iubirea de mamă, iubirea de femeie, ca și pietatea cu care se înclină în fața marilor creatori ai neamului, precum plecaciunea pe care simte că o datorează figurii lui Mihai Eminescu și operei sale.

Ceea ce este remarcabil în proza scriitorului Gherasim Țic, romanele sale „Destinul familiei Roibu”, „Fii ai unui destin potrivit”, „Dăscălița” conțin o pronunțată tentă psihologică, sub pecetea căreia, autorul construiește o convingătoare frescă a societății românești în mai multe etape de timp: 1944-1950 - romanul „Fii ai unui destin potrivit”, roman apărut în 2002, ce prezintă situația socială a României -instaurarea regimului comunist, începutul colectivizării agriculturii sub presiunea Moscovei.

În 2005 apare romanul „Speranțe” ce continuă prezentarea procesului de colectivizare până la finalizarea sa din anul 1964. Aspecte de frescă socială întâlnim și în, poate cel mai izbutit roman al scriitorului nostru, „Meandre”, în care, Mihai Rodeanu, consimte, pentru a nu compromite viitorul celor doi copii ai săi Virgil și Alexandru, ca în schimbul înscrierii în gospodăria agricolă Colectivă, să li se permită continuarea studiilor superioare, admițându-li-se înscrierea la examenele de admitere

în învățământul superior.

Tot o frescă socială a unei epoci definite prin abuzuri și discriminări este și romanul „Dăscălița”. O tânără înzestrată pentru a urma o formă superioară de învățământ, întrucât face parte dintr-o familie de țărâni înstăriți, considerați dușmani ai poporului, este refuzată să se înscrie la facultate, dar nu cedează în fața obstacolelor puse în calea realizării sale profesionale.

Probând, o exemplară tărie de caracter, în toate situațiile menite a-i interzice împlinirea visului său, acela de a deveni învățătoare învinge. Gândul de a-i educa pe copii și de a-i pregăti pentru viață, o face, cu adevărat fericită. O tratare cu multă sensibilitate și cu un har scriitoricesc, deplin concretizat, ne întâmpină în romanul „Revedere”, în care dragostea dintre doi tineri, ce păreau să fi găsit, mereu visata fericire, din pricina piedicilor puse din partea uneia dintre familii, sunt nevoiți să se despartă. Când se părea că viața îi separase pentru totdeauna, s-au regăsit cu aceeași bucurie și iubire ca în tinerețe.

Un adevărat miracol se petrece încât în timpul plimbărilor în parcul Alexandru Ioan Cuza, și-au rețrăit cei doi ani în care se iubiseră sincer și candid. Într-o poezie a scriitorului Alexandru Philippide am aflat, ceea ce îmi doresc să consemnez, puzderia de semnificații, pe care le poate conține, cuvântul, pe care înțelepciunea matură a unui scriitor ca domnul GHERASIM ȚIC, dovedește că le poate decipta, grație inspirației divine, determinându-le, să se modeleze după trăirile și gândurile sale și a crea, născoci „frumuseți și prețuri noi”, să echilibreze psihicul omului trăind într-un veac atât de zbuciumat, cum este cel de față. Scriitorul GHERASIM ȚIC se ilustrează, în scrisul său, un constructor de cuvinte, de catapetesme de cuvinte, de turla și de sarcofagii de cuvinte.

De aceea și observăm, în cele construite de autor că au gust sau mireasmă: pot oglindi în interiorul lor profunzimi imense, pe o singură latură lustruită; el dă impresia de pipăit, aspru sau catifelat, după cum sapă-n lespezi sau se strecoară prin frunze... cuvinte fulgi, cuvinte metal. Cuvinte limpezi ca izvoarele pornite din ele... Într-un cuvânt se face ziuă, și alte cuvinte amurgesc. Cuvintele scapără ca pietrele sau sunt moi ca melcii.

Ele te asaltează ca viespile sau te liniștesc ca răcoarea, te otrăvesc ca bureții și te adapă ca roua trandafir. Chimia aplicată la culori și la parfumuri este o copilărie, comparativ cu magiile foarte vechi pe care le realizează cuvintele, de la primele cântece și basme despre Dumnezeu și om.

Pentru a rotunji mai deplin ce semnificație are cuvântul pentru scriitorul Gherasim Țic, așa cum l-am dedus din opera Domniei sale, am apelat la Alexandru Philippide, care surprinde în poezia „Cuvântul” tot ceea ce, în plan etic și estetic, în construcția operei ce îl reprezintă, voi reproduce această creație lirică a acestui poet, drag sufletului meu:

CUVÂNTUL

Cuvântul este sunet și culoare:

E mesagerul gândului uman

El pune haine rupte de sărman

Sau prețioase zale sclipitoare.

Cuvântul e putere fermecată

Sub cer de foc înalță piramide,

El liniștește marea tulburată,

Deschide porți de raiuri și le-nchide

Cuprinde-n el și cerul și pământul

De-aceea: la-nceput a fost CUVÂNTUL!

Lectura atentă a operei literare în proză a scriitorului GHERASIM ȚIC, mi-a relevat câteva adevăruri, pe care Domnia Sa le-a concretizat, pe care le-a asumat în mizele majore pe care le-a concretizat în cărțile sale pline de farmec și trezitoare de învățăminte. Marele savant, istoricul Nicolae Iorga afirmă într-un eseu al său că: „Reconstituirea memoriei este una dintre îndatoririle unui istoric”. Prin opera sa, scriitorul se alătură cu succes istoricului și o face cu substanțiale rezultate, mai cu seamă că în cazul de față iubește cu pasiune istoria și în mod cu totul aparte istoria României și a poporului român.

Mă satisface pe deplin răspunsul pe care-l oferă la întrebările, pe care, în mod cert și le-a adresat. De ce sunt dator să contribui prin ceea ce scriu în cărțile mele la reconstituirea memoriei poporului român, a celor care au contribuit, prin faptele lor la realizarea unor evenimente decisive pentru progresul poporului și neamului românesc? Motivația-i, concretizată în opera sa literară, se interferează cu ceea ce a afirmat același de veșnică pomenire istoric Nicolae Iorga: „ Pentru a fi un adevărat om, trebuie să te gândești la două lucruri: că atâția au fost ca să fii tu și că tu însuți ești ca să fie după tine atâția oameni”. Nu știu dacă și cât de bine l-a cunoscut pe scriitorul martir I. D. Sârbu, însă e uimitoare coincidența, exprimată prin rețeta ce asigură, odată concretizată în opera literară, dăinuirea în veșnicie, atât a operei cât și a făuritorului acesteia.

În formularea lui I.D.Sârbu aceasta sună astfel: „Ca să nu mori fără urmă trebuie să-ți povestești, mereu și mereu, nașterea, părinții, copilăria, tot, tot, tot...” Procedând astfel „Memoria este cea mai de seamă avere pe care le-o putem lăsa moștenire fiilor și nepoților noștri, avere care nu li se poate răpi, pe care nu o pot pierde, distrați, la o răscruce, fiindcă există în ei, ca un destin”. În continuare sunt comentate volumele care alcătuiesc stocarea memoriei, care poate fi lăsată, în siguranță, celor care îi urmează acestui mare și actual scriitor GHERASIM ȚIC.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Geo Călugăru

*Independența
prin Cultură*